

Sygn. akt OS 10/2016

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Jerzy Piskorski

Sędziowie r.pr. Zofia Filipek-Kraczek- sprawozdawca

r.pr. Bożena Bielecka

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia

Przewodniczący:

Członkowie:

Jerzy Piskorski

Zofia Filipek-Kraczek

Bożena Bielecka

Uzasadnienie

W dniu (...) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło odwołanie (...) od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie z dnia (...)r. sygn. akt RD (...) odmawiające wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego (...). (...) zaskarża wyżej oznaczone postanowienie w całości zarzucając dowolność w ocenie i interpretacji stanu faktycznego oraz sprzeczność wyciągniętych wniosków z nakazami etyki radcy prawnego tj. art.12 ust 3 oraz art. 51.

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie ustalił, co następuje:

Dnia (...) r. wpłynęła do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie skierowana do Rzecznika Dyscyplinarnego skarga (...). z siedzibą w (...), w której zarzucono radcy prawnemu (...), iż ten w dniu (...) r. sporządził i wysłał bezpośrednio do Skarżącego pismo wzywające do zaprzestania niedozwolonych naruszeń, z pominięciem radcy prawnego (...) będącego pełnomocnikiem (...), w którym to piśmie jak również w pozwie z dnia (...) r. przedstawiając wiele nieprawdziwych okoliczności przypisywał Skarżącemu m.in. "pasożytnicze zamiary". Skarżący dołączył do skargi kserokopie pism składanych w toku postępowania sądowego wytoczonego przez firmę (...), której

pełnomocnikiem jest radca prawny (...).

Radca prawny (...) odpowiadając na skargę przedstawił swoje stanowisko reprezentowane w postępowaniu sądowym dołączając kserokopie składanych w imieniu (...) pism procesowych. Pisma te, zdaniem radcy prawnego (...), nie zawierają sformułowań mogących zaostriżyć konflikt między spółkami, a nadto wnioski składane przez niego zostały pozytywnie rozpatrzone przez sąd. Natomiast pismo, które zdaniem Skarżącego, powinno być doręczone pełnomocnikowi a nie wysłane bezpośrednio do (...) zostało sporządzone i wysłane na prośbę klienta tj. (...), miało na celu wezwanie do dobrowolnego zaprzestania naruszeń prawomocnego postanowienia sądu o zabezpieczeniu roszczenia jak również zawierało wskazanie możliwości ugodowego załatwienia sporu.

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, na podstawie art.17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (...) r. odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie. W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego analiza treści skargi, pisma radcy prawnego (...) jak również dokumentów zgromadzonych w sprawie nie pozwala na przyjęcie, iż radca prawny (...) dopuścił się naruszenia zasad etyki zawodowej będących podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej. Rzecznik Dyscyplinarny uznał, iż pismo z dnia (...) r. sporządzone przez radcę prawnego (...) nie miało charakteru komunikowania się z przeciwnikiem w rozumieniu art. 51 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, gdyż stanowiło wezwanie do podjęcia przez (...) określonych czynności (działanie/zaniechanie) nakazanych postanowieniem Sądu Okręgowego w (...) sygn. akt VI (...). Co do zarzutu wskazania przez radcę prawnego (...) w pozwie nieprawdziwych okoliczności jak również użycia sformowania „pasożytnicze” Rzecznik Dyscyplinarny podniósł, iż weryfikacji prawdziwości twierdzeń stron w procesie dokonuje rozpoznający sprawę sąd, a więc ta okoliczność nie może być przedmiotem postępowania dyscyplinarnego. Nadto przeprowadzone przez Rzecznika Dyscyplinarnego czynności sprawdzające nie potwierdziły, iż użyte przez radcę prawnego (...) w pismach i pozwie sformowania wykraczały poza dopuszczalne granice wolności słowa a także poza zakres typowej polemiki zarówno procesowej jak i poza procesowej stosowanej przez strony w sprawach spornych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie radca prawny (...) dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął i podzielił w całości ustalenia Rzecznika Dyscyplinarnego poczynione w toku czynności sprawdzających, co skutkowało odmową wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu Dyscyplinarnego pismo radcy prawnego (...) z dnia (...) r. adresowane bezpośrednio do (...) a nie do rąk pełnomocnika procesowego nie naruszało art. 51 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, gdyż odnosiło się do faktycznej działalności gospodarczej (...), a nie do okoliczności prawnych będących przedmiotem rozstrzygnięć sądu. Pismo to miało charakter wezwania do podjęcia przez (...) określonego zachowania, do którego Spółka ta była zobowiązana prawomocnym postanowieniem sądowym, a więc nie może być uznane za pismo procesowe, które jest adresowane i przekazywane między pełnomocnikami procesowymi w toku postępowania sądowego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny analizując pisma sporządzone przez radcę prawnego (...) nie znalazł w ich treści sformułowań, które wykraczałyby poza dopuszczalne granice wolności słowa. Nie zawierają ani sformułowań obraźliwych czy też noszących znamiona gróźb. Skarżący użycie przez radcę prawnego (...) słowa „pasożytnicze” uznaje za nieuzasadnione i wykraczające poza rzeczową potrzebę polemizując ze stanowiskiem Rzecznika Dyscyplinarnego, który w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, iż termin ten jest powszechnie stosowany także

w orzecznictwie sądowym dla określenia korzystania w sposób bezprawny z renomy znaku towarowego i osiągnięcia z tego tytułu korzyści majątkowych. W tym kontekście użycie słowa „pasożytnicze” nie ma charakteru obraźliwego i to stanowisko Sąd Dyscyplinarny podzielił w całej rozciągłości.

Z przytoczonych względów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji postanowienia.

Pouczenie:

Na niniejsze postanowienie nie przysługuje prawo wniesienia odwołania i nie podlega ono zaskarżeniu.

Przewodniczący:
Jerzy Piskorski

Członkowie:
Zofia Filipek-Kraczek

Bożena Bielecka